

Any 1

15 cèntims

Núm. 12

LA TUIES

— M'agradaria ésser modista, perquè elles sempre treballen amb el fil.

RUFASTA EL MÁS FAMOSO

DE LOS REPORTEROS

Advertencia, aviso o lo que sea: nuestro incommensurable director, don Eleuterio Rufasta, publicará una información sensacional en el próximo número, que será cosa de alquilar pan y mojar sillas. ¿Que de qué se trata? ¡Ahora os lo vamos a decir, si os parece! ¡Otro trabajo hay que bailar con tirantes!

¡Ahora sí que sacaré el vientre de penal! ¡Reiros de Oteyza de La Libertad! ¡Estoy a punto de ser un hombre célebre, que dice Paquito Madrid cuando le vaga. ¡Ni Cullaré, ni Dalmases, ni Socías Aldape ni Gañán se podrán medir conmigo! Ya me estoy viendo en retrato en el Nuevo Mundo. A propósito: ¿En qué se parece una cápsula de sándalo a una señora muy ardiente? En que estraga. ¿Y cuáles son los hombres más limpios? Los sacristanes, que siempre están con el cepillo en la mano.

Pues, sí; la noticia que os daré la semana que viene causará más sensación que las crónicas de Ribera y Rovira. Los primeros indicios los tuve por un tal Campañilla. ¿No lo conocen ustedes? Es raro, porque es un apellido que le suena a todo el mundo. ¿Ya sabéis cuál es el pez más aristócrata? El pez-cante, que siempre va en coche. ¿Y el que tiene pelo? La raya, porque sin pelo no se puede hacer la raya. ¿Y el que hay que guardar más? El pez-cuezo.

Ahora os voy a decir en qué se parece mi cocinera al Vesubio. ¿No caéis? Es bien sencillo. En que hace fuego y lava. ¿Cuál es la mujer más

peligrosa? La Inés Periencia. ¿Y el ave más larga? El abecedario. ¿El hipo más tético? El hipo-geo.

¡Ah! Se me olvidaba decir que si mi información sensacional la llevo a dar al ABC, Luca de Tena ya me daba pela con quince, pero yo dije: ¡que se haga repicar! Soy así yo. Pobre, pero honrado; como las heroínas de Luis de Val.

¿Conque el Ayuntamiento piensa denunciar todos los conciertos? Yo que os quería dar uno de ocarina me lo voy a guardar para cuando no vayan tan mal dadas. Antes que se me olvide: ¿A que no saben ustedes por qué me echaron a mí de un hotel al tercer día de mi llegada a Bebida de Abajo? Porque no pude pagar el cuarto.

Preparad los domases, porque cuando yo llegue tendréis que hacer una fiesta como en Tortosa si volviera Marcelino. Seréis unos sóminas si no me dáis un banquete en casa de Cucharitas y me hacéis dar en el Chiriguito una circunferencia prologada por Rahola. Dad reca-ditos a la Chelito y Sañudo Autrán, que son contemporáneos.

¡Apa!

RUFASTA

TRIBUNALES

A puerta cerrada se ha visto hoy el juicio contra Pedro del Toro Bravo, a quien el fiscal acusa de haber violado a una cupletista del «Moulin Rouge», conocida por la bella Platanita, su

verdadero nombre, Aldegunda López Pérez, con la complicidad de Luis Choto Macho.

A este último le han salido seis años de presidio y al otro ya le salieron antes unas manchas que no sabía qué eran y que le costaron varias

visitas al doctor Gallego y doce inyecciones de 606.

LOS TALENTOS DESCONOCIDOS

Hoy le toca el turno en nuestras rebuscas a unos versos que hemos leído en una revista sudamericana. Aunque no hablan del urutau ni de los cambá, ni del mango criollo, que es un mango al que hay que agarrarse, los reproducimos, pues son un modelo de inspiración. Helos aquí:

De mi lira el suave son responde con melodía del corazón la alegría notas de amor y armonía.

Y un jamón con chorreras. Siguen los versos:

Con pasión y ansia loca son nacidas de mi boca solamente para ti con mi calor, vida di (1) con arrogancia canté con mi cariño formé no tal vez con gracia suma ni quizás con rica pluma (2) pero sí con dulce acento con marcado sentimiento con parla franca y sincera esta mi canción primera (3) que escribo con firme mano para llamarte sultana. Tú eres la soberana de la costa de Levante (4). Eres la perla brillante del Mediterráneo mar. A tu lado yo tomar (5) quiero y contigo vivir para poderte decir cuanto he sufrido al venir gozoso quiero mi nido donde crecí poder ver y allí unirme con mujer en las alas de Cupido.

¿No les parece a ustedes que este poeta merece un homenaje en el Ateneo?

- (1) Como las gallinas.
- (2) A juzgar por la muestra...
- (3) Y última, si Dios nos oye.
- (4) ...Playas las de Lloret. (Música de «Marina»).
- (5) Nosotros, no. ¡Antes la muerte que la deshonra, que decía Francisco Cambó.

Pues, espérense, que este no es ultramarino y también se trae lo suyo:

Las nubes apiadadas en lluvia derretidas tornaron nuestras pradas por la sequía perdidas hermosas enramadas. Descendió el refrigerio y el yermo en que yacían sombras de cementerio desaparecer veían por sublime misterio. Así al volverte a ver tras pesados ausencias me ha inundado el placer refrigerante esencia conque me has vuelto el ser.

PENSAMIENTOS

FILOSÓFICOS

Cuando veas que un amigo cojea y te diga que le hacen daño los pies, no lo creas: es que ya ha bebido aceite.

Un Corrido

Los somiers de repetición perjudican la médula si entre ellos y él hay ella.

S. Malsa

ANUNCIOS ESPECIALES DE «LA RETAGUARDIA»

INVENTOR se necesita para que invente la manera de arreglar lo de las Pompas Fúnebres.

FAMILIA de trece miembros convidaría a comer y cenar todos los días a persona distinguida, para deshacer el maleficio del número. No se admiten madrugones.

LITERATO que domine los clásicos se necesita para redactar los anuncios del Licor del Polo.

Cojo del pie derecho desearía asociarse con otro del pie izquierdo para comprarse el calzado juntos.

ENFERMO DEL HIGADO desea tener relación amistosa con hombre jovial.

PERRO de Terranova vendido. Se garantiza la fidelidad.

Redacció i Administració: Rambla de les Flors, 30, 1.º - Tel. 4656 A.

SURT ELS DIJOUS

A qui més viu

L'altra nit es passejava per la Rambla el senyor B.rr.ll, acreditat comerciant de bacallà, acompanyat d'un tresillista de l'Ateneu, quan vegé passar a un senyor de barbes rosses, a qui saludà molt afectuosament.

— Veu aquell a qui he saludat? — preguntà el senyor B.rr.ll al seu acompanyant.

— Si, senyor.

— Doncs es pensa que m'enganya i és tot el contrari.

— I com és això?

— Molt senzill. Ell s'entén amb la meua dona, sab?

— Ah, si?

— Es troben cada tarda al *Xalet*.

— Caramba!

— Si, senyor. Però jo ho sé, comprèn?

— Ah, així, és clar...

— Oh! Es que vostè encara no ho sab tot. Jo, en canvi, m'entenc amb la seva dona i ell no en sap ni un mot...

Un que ja estava llest

Ara que la Chelito, no poguent ja explotar el truc de que es casava amb en Cambó o amb el senyor Pepet del « Royal », fa córrer que es farà monja; no vindrà malament del tot recordar un episodi de la seva actuació al famós « Chantecler » de Madrid, on durant tants i tants anys féu furor la cèlebre cupletista.

Era un dia feiner a la tarda. El teatre estava ple. Empleats, petits comerciants, corredors sense clientela, algun diputat provincial. La Chelito ballava la rumba, aquella rumba que donà que parlar tant, al menys, com el pacte de Solidaritat. La concurrència, silenciosa, tenia concentrat el seu pensament en els moviments de la cupletista. De prompte, un senyor que seia a les primeres files, i que ja feia estona que havia donat mostres d'una forta excitació nerviosa, puix no feia més que remenar-se en la butaca, perdé súbitament el color, s'apagaren sos ulls, es deixà anar un xic damunt del seu seient i, als pocs segons, refent-se, s'aixecà, es quedà mirant al públic i cerimoniós mormolà:

— Senyors, jo ja estic llest, m'entenen? Bona nit i que vagi de gust!

I se n'anà tranquilament.

Especialitats

L'altre dia fou sorpresa una *soi-disant* casa de menors a Sant Gervasi. Agafaren tres o quatre xicotetes, força bufones, per cert, que foren conduïdes a la delegació de policia.

Allí començà un minuciós interrogatori. Primer

4.—LA TUIES

— Què et sembla aquest vestit per anar al cine?
— Veuràs; depen de lo que hi portis a sota.

preguntaren a la mestressa quantes xicotes tenia, des de quan estava establerta, si estava en regla amb les lleis. En fi, una declaració de més de mitja horeta.

Després preguntaren a una de les noies, després a una altra. L'última que quedava tenia a penes quinze anys. Era menuda i bufona, tenia una carona d'àngel i ningú hauria dit que aquella encisadora criatura fos ja una diableseta de pecat.

— A veure — li preguntà el comissari. — Què hi feies tu en aquella casa?

— Hi anava.

— Molt bé, hi anaves, però, una volta allí, què hi feies, digues?

La nena obrí llavors desmesuradament la seva boqueta de carmí i mormolà:

— Especialitats, solament.

Palla nova

A ca la Mamà, altrament conegut pel *recó dels sospirs*, ateneu de la *corridologia* i casa *pairal* dels

ximpls — entre els quals tinc l'alt honor de comptar-me — que fem LA TUIES, hi ha palla nova. No palla de nenes, que és la millor palla, i sinó preguntin-t'ho a les viciosetes que no tenen xicot, sinó palla d'una altra mena de manera. És tracta d'un preciós lulú del que els en féu donació un bon amic de la *Cari*, antic client de la casa.

— Miri si és llest — ens deia l'altra nit la senyora Dolors, ponderant les excel·lències del *canet* — que jo crec que fins sab de llegir.

— Vol dir?

— No ho dupti. És un cas extraordinari. És el «perro sabio» per excel·lència!

Jo que, gràcies a Deu, he sigut sempre un poca-solta, i no ho dic per alabar-me, agafo un paper i escric «Demà m'afeitaràs» i el mostro a l'animallet. El gos fa quatre saltirons, pega uns lladrucs, fuig i al cap d'un moment compareix amb una «Gillette» que té la *Manya* per treure's el pel de les cames i de les sota-eixelles. Realment, em quedo admirat davant de l'intuïció de l'animallet.

La Camèlia està empenyada en ensenyar-li francès, de lo qual no hi ha cap dubte que n'és ella una mestra consumada i quasi quasi consumida. La Maruja, recordant la seva procedència pagesívola, demana que el portin a Riells del Fai perquè fassi de guardià d'un ramat de cabres de debó que la *Mamà* li guarda per quan es retiri i que són l'alegria de les nenes, que quan hi van fan la mar de barrila tot munyint-les.

La *Sole* es passa el dia fent-li petons i voldria que el deixessin dormir amb ella, però la *Riteta* li contesta que ja té prou companyia amb la *carnicereta*.

L'altre dia un client de la casa que s'estava escoltant el gramofon, veient les festes que feien al lulú va exclamar:

— Jo crec que amb el temps farà de *segunda ama* i a més portarà els llibres de la casa.

— I ara! — va fer la *Mamà* tota escandalitzada i posant una cara de tres Deús. — Que es pensa que és un qualsevol aquest gosset?

L'HORTOLÀ DE SANT BOI

— En aquest tamboret tant baix s'assenta en Lluís?
— Sí, perquè agenollat es cansava molt.

Antologia de frases populars

Aquesta crònica està inspirada en un recull d'antecedents fet per la Lliga del Mal Mot. En ells es descobreix l'origen d'una frase empleada freqüentment a Catalunya quan un està empipat d'un altre i ja ha perdut els estreps.

Tinc la seguretat que a tu, amable llegidor, com m'ha passat a mi mateix, quan t'has barallat o has tingut qualque discussió amb algú, t'han engegat més d'una vegada a fer un treball que si l'havessis volgut realitzar se t'hauria girat un gros mal de cap, puix a ben segur ignores, com jo ignorava fins fa poc, lo que eren i com es feien.

Doncs bé, això que avui equival quasi a un renec, era fa molts anys — quasi pels de la picor — el nom d'aquells trossos de drap que les dones de sa casa utilitzen per agafar les planxes i no cremar-se. La manufactura dels mateixos estava allavors encarregada als presidaris, de manera que si algú cometia algún delicte, així com ara l'envien al xalet del carrer de Provença, l'enviaven a fer aquesta mena de cosa.

En la dolça llengua italiana — dolça per molts conceptes i raons — encara es nomenen així aquella mena de coixinets. I veu's aquí com resta aclarat

— Veus dolent, amb les teves bromes m'has fet un tall a la faldilla.

— Un tall? Ensenye-me'li!

l'origen d'un dels renecs mes clàssics de la nostra gloriosa i malparlada pàtria.

IVAN DESCLOP

El casament d'en Dionís

TENIA ja els seus quaranta anys i es deia Dionís. En feia vint que regentava el negoci de plats i olles que havia hereditat dels seus pares i vivia sol, menjant a la taberna de davant i no abandonant la botiga més que una estona a les set, per anar al bar a fer una partida de manilla amb revenja amb alguns amics del veïnat.

Ja n'era, ja, d'avorrida la vida del pobre Dionís! De la botiga a la taberna, de la taberna a la botiga, de la botiga al bar i del bar a la botiga, veu's aquí a lo que quedava reduïda l'existència del nostre botiguer.

— Per què no et cases? — li deien alguns amics. — També és ben trist que no tinguis cap esplai, ni cap alegria, ni ningú que et consoli dels mals de cap del negoci.

I tant i tant li digueren, que en Dionís s'ho començà a pendre en seri. Precisament anava freqüentment per la botiga una raspeta d'uns vint-i-tres anys, que es deia Vicenteta, anava a ballar a la « Bohèmia » i tenia trescents duros a la Caixa d'Estalvis. En Dionís li feu l'amor i aviat es concertà el casament, que fou l'aconteixement del barri, car tant el botiguer de plats i olles com ella gaudien de generals simpaties entre el veïnat.

Arribà la nit de nuvis, i en Dionís, impacient, vegé per fi arribar l'hora en què podria donar lliure esplai als seus eròtics desitjos... La Vicenteta, ardent i espavilada com era, no cal dir també que estava encesa al roig viu... Quan tots dos restaren sols, l'home, que en qüestions femenines era d'una inexperiència màxima, restà tremolant de por. Ell, que no havia tingut mai cap aventura, que no havia conegut altre amor que el mercenari, sentí que una força desconeguda manava en el seu cos i com una fera s'abraonà damunt de la núvia, que tingué els grans treballs per contenir i encarrilar les seves impetuositats, puix el seu marit ni sabia lo que es feia. Els seus braços nervuts empresonaven el cos flexible i gràcil d'aquella criatura encisadora i sos llavis pronunciaven uns mots intel·ligibles de desig, de passió...

L'endemà, tan bon punt clarejà, la Vicenteta despertà a n'en Dionís, que vençut per les emocions d'aquella nit memorable dormia com un angelet del c.c.l.

— Què, et sents feliç, rei meu?

— Molt! Molt! — foren els únics mots que en Dionís encertà a respondre. — I tu?

I ella, per qui allò no tenia res de nou, sense recordar-se de que feia un dia que era casada, respongué amb tota naturalitat:

— Feia mo't de temps que no havia passat una nit com aquesta!

J BONAPESSA

- Fixa't: aquell parell del palco fan quadros plàstics.
 — ...?
 — Sí, dona: reproduïxen a Adam i Eva en el moment de menjar-se la poma.

Menys mal

Al pis de davant de la dispesa on menjo hi han dues rellogades que, a falta d'altre treball, es barallen nit i dia. Els drapets que es treuen al sol són de *bullo* i allí les frases groixudes i els insults abunden més que els cabells de dona als plats de sopa que, àmatenta, em serveix la mestressa del pis a l'hora de dinar.

L'altre matí l'escàndol fou dels grossos. Hi haveren crits, trencadissa de pisa, un *conato* de des-

mai i la consegüent intervenció de l'alcalde de barri.

— Poca vergonya! Indecenta! — digué l'una. — Dos anys que fa que el teu home es a Buenos Aires i estàs embarassada de sis mesos! Et sembla que és molt edificant això? Vergonya em fa de mirar-te!

— Sí! — respongué l'inculpada. — És veritat que el Cisco és a Buenos Aires fa dos anys i que jo estic embarassada, però tothom sap que ens escribim a cada correu!...

BIT LLETA

Total, res

Fera poc que en Ramon de Castellnou havia retornat de París, la Babilònia moderna, quan s'emmaridà amb la Matildeta, xicotona bonica com un sol, fresca com una rosa i més apetitosa que una patata temprana. (Ja em dispenaran la comparació, però quan parlo d'una senyora, la llengua se m'en va cap a la patata que no m'en adonto.)

El viatge de noces durà tres mesos i els papàs de la Matildeta esperaven el regrés amb l'impaciència que pot suposar-se.

Arriba per fi de l'estranger la parelleta enamorada i la mare de la noia després dels petons i abraçades de consuetud, procura que totes dues restessin soles per a poguer començar aquell interrogatori que mare i filla han de tenir sempre quan la ponce ha deixat d'ésser-ho per obrir-se a la carícia fecunda del marit.

— Què? Què tal, filla meva? — preguntà. — Com ha anat tot? El viatge ja veig que t'ha provat, però, i lo altre...? S'ha portat bé? T'ha respectat? No ha sigut com la majoria dels homes, que no tenen més consideració a una dona que a una joguina? No ha volgut pas que juguessis amb ell als... prohibits?

— Psè... Ja veuràs, mamà — respongué la Matildeta —, què vols que et digui... Al principi es contentà amb lo que Deu mana, però després em va fer...

— Què et va fer, filla meva? — interrogà ansiosa la progenitora de la casadeta.

— No t'esveris, dona, si ni val la pena de parlar-ne.

— Com s'entén que no val la pena? Vull saber...

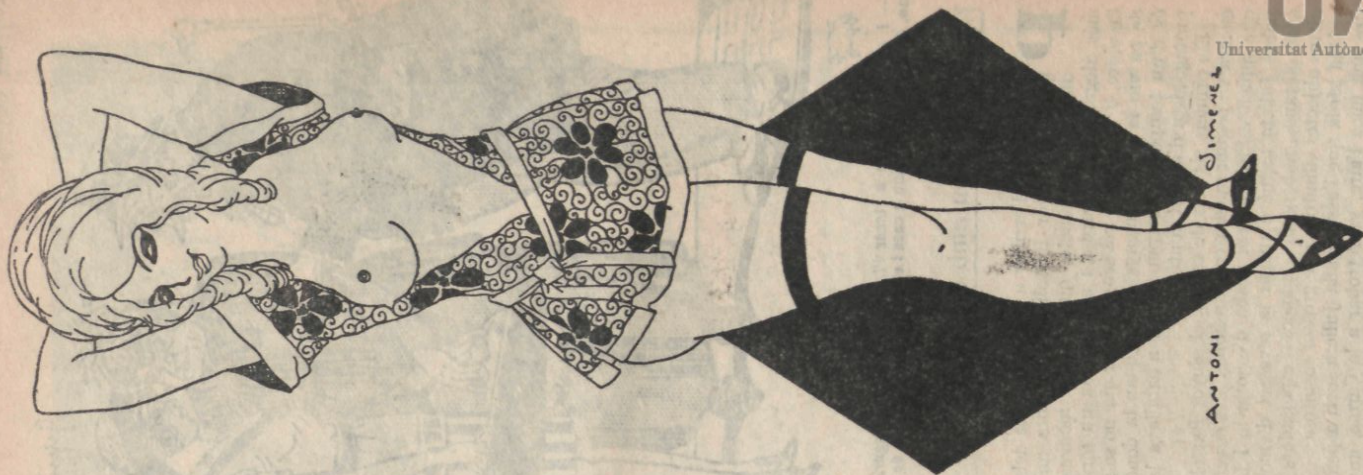
— Si — digué allavors la noia, com si ja estés conformada amb el seu destí. — Total res, mamà. I no la pogueren treure d'aquí. J. BONAPRESSA

— En Zamora, en Zamora!... A veure si les para millor que jo les pilotés!

— S'ha de confessar que els vint-i-cinc anys és la millor edat per a les dones. Però m'hi vòleg plantar.

— Tots els meus amics diuen que jo sóc una dona molt afresca. Deu ésser perquè els hi faig balnear el termòmetre.

— I per ensenyar-te a tocar l'instrument, et fan pagar? Tira, dona, no siguis tonta: vina a casa i et deixaré tocar el meu de franc.

No n'hi ha prou amb defensar-se

PER l'ambició d'arribar a ésser mestresa dels béns del senyor Bartolí — uns trenta mil durots — la Julieta, que era una modista més alegre que un pardal i ardent com un forn de vidre, li va cedir la mà sense pensar que no sols de pa viu la dona, i menys encara quan la dona és d'un temperament com el que n'habillava la protagonista d'aquest conte.

Els primers sis dies de casats, el senyor Bartolí encara va poguer quedar com un home. Mes es veu que aquell esforç suprem acabà d'esgotar-lo i la pobre Julieta hagué d'apagar la seva set d'amor amb plàtanos, aubergínies, mànecs d'espolsadors i altres objectes cilíndrics i de grossor sospitosa.

Una tarda que l'assedegada Julieta sortí a pendre una mica l'aire, va retrobar a la Carme, una antiga amiga seva, que anava de compres.

— Ai, Carmeta! I que en sóc de desgraciada!

— Per què? — li digué la noia. — No estàs bé, no tens tot el que vols?

— Tot el que vull, tot el que vull! Com vols que tingui tot el que vull, éssent tan vell el meu marit!

— Bé, però, vell i tot encara es deu defensar...

— Oh, si! Defensar-se, si; lo lamentable és que no ataca...

FI DEUER

El promès de la Laieta

EN Rossendet feia temps que pretenia a la xamosa Laieta, una noia molt caia a qui feien els tatos els joves del barri.

La Laieta no es mostrava disposada a accedir a les seves pretencions, no perquè en Rossendet no fos guapo, ni bon noi, ni estés en bona posició, sinó perquè era excessivament prim i això a la noia no li acabava de fer pesa.

— Però, Laieta — insistia en Rossendet. — Mira que ningú t'estimarà com jo!

— Tot el que vulguis, però no em convens, — contestava la mossa, repassant-lo de cua d'ull.

— Creu que seré un marit model — replicava el bo d'en Rossendet.

— No insisteixis, home! No veus que no pot ésser? Tu ets un bon xicot, no tinc cap cosa que retreure't; però ja t'ho he dit sempre, et trobo massa magre...

— I per això no em vols, tonteta? No ho veus que per la dona quan més magre millor?

MARCEL TERRA

Les engúnies d'en Feliu

PER tal de poguer fer petar un xic la xerrada després de sopar, en Feliu havia de saltar la paret del jardí de la seva xicota, a risc de que una nit el prenguessin per un lladre i li clavessin un tret. A més, de tant en tant, relliscava i en sortia fet una llàstima. Un dia resultava amb una mà feta malbé, un altre amb els pantalons estripats i algú amb un nyanyo al cap.

— Aquesta nit — deia no fa gaires dies a l'acomiar-se per anar a sopar — vina a les deu, eh? Sigues puntual. I tingues compte al pujar la paret que no et facis mal...

— Ja tens raó, ja! Si sapiguessis les pelades que em costes!

K. BARET

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt que s'ens enviïn i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes en premiarem un cada número amb la respectable quantitat de «deu peles», cobrables en la nostra Administració o per giro postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpiti!

Manca de curiositat

L'ALTRE matinada en una vaqueria del carrer del Comte de l'Assalt — que tan bé descriu en Carballo en els seus *Esbozos* — una colla de xicotes alegres estaven prenent el darrer cafè amb llet de la jornada, esperant que es fes de dia per anar-s'en cap al llit.

En aquestes arribà la biosa d'un cafè concert del Paral·lel i començà a explicar coses. Que si no hi va ningú, que si des de què no deixen anar a les xicotes lleugeres de roba no hi ha res a fer. I, per fi:

— Ah! No ho sabeu? — va dir. — La Lluïseta, aquella menuda, està embarassada!

— I ara! Què diu?

— Tan petita!

— Qui ho havia de dir!

I tot eren comentaris. Per fi una d'elles s'adreçà a la biosa i li preguntà:

— Escolti. — I de qui és?

— Ah! — va respondre allavors aquesta. — No li va preguntar pas com es deia!

A. S. PIRANT

□ □ □

Un desengany

TOT semblava conjurar-se contra els ardents desitjos d'en Ricard.

La Maria, amb qui pretenia maridar-se, no estava gaire ben disposada a accedir a ésser la seva muller. L'aspecte esquistat i menut del seu adorador la predisposava molt malament al matrimoni i per si

això no fos prou, els pares d'ambdós no estaven massa inclinats an aquella unió, a la què tampoc les seves amigues es mostraven partidàries.

En Ricard, per la seva banda, prou s'afanyava a vessar a cau d'orella de la seva estimada tots els lirismes i frases d'amor que sa fèrtil imaginació inspirava al seu cervell; mes tot era en va. La Maria es mostrava cada vegada més esguerdada.

— No t'hi casis — li aconsellava una amiga, unida des de feia poc temps en indisolubles llaços amb un viatjant. — Mira que un cop casada, lo que et passarà serà molt gros...

— Bé — respongué la Maria — això no m'espanta pas...

I tant i tant insistí en Ricard, que la noia accedí. El matrimoni, encara que salvant moltes dificultats, tingué lloc. Vingué la nit de nuvis, passà un jorn, dos, tres, i la xicota no semblava gaire satisfeta del seu estat...

Una tarda que havia sortit de compres, la Maria trobà la seva amiga i li contà la seva desil·lusió.

— Si ja t'ho deia jo, donat! Ho veus?

— I ara! Al contrari — replicà la Maria. — Precisament va resultar al revés de lo que tu em deies!

— Per què?

— Perquè tu vas dir-me que lo que em passaria després de casada seria molt gros, i ha resultat més petit que lo que em van fer passar en Jordi i en Manell!

MICK E. LETR

□ □ □

Florilegi proverbial

PROU saps, volgut llegidor, que, per més suculent, vistós i agradable que sia qualque menjar, s'hi d'ell se n'abusa, devé que cansa i àdhuc s'avoreix oblidant-lo per sempre més. Bé diu el proverbi: «Cada dia carn embafa».

Així li succeí al senyor Ignasi, en constant contacte amb la seva esposa, na Filomena. Tant l'acaronà, tant se n'atipà, que, a la fi, tot i essent una de les dones que reunint en si les qualitats més sublimes en ses bel·leses, esdevingué el cansanci, esdevingué el tedi.

I com que «On no hi ha, el dimoni hi balla» no tardà el senyor Ignasi a entrar en relació... amb la mundana més espatarrant que hagi nascut de la mare eterna. I tan assidua fou aquesta relació, que acabà

amb una intimitat amorosívola, per allò de «Lo privat, és desitjat».

L'Emília, que així es nomenava nostra mundana, gosava d'una mare i de un germà, el qual, encara que un xic geperut, vivia amb l'esquena dreta a costes d'ella.

A força de pessetes, el senyor Ignasi conseguí que la simpàtica Emília fos per a ell sol, i pel cas li parà un pis amb mobles nous. «Cada u per on l'enfila».

El nou estat proporcionà a la nostra mundana poder mantenir, d'amagat del seu protector, al seu pseudo germà amb més esplèndida butxaca.

Mes, com molt bé diu l'adagi: «Per fons que es faci el foc, el fum sempre respira», i esdevingué que, de les seves relacions se n'enterà na Filomena, i com que «La perfídia mata la caça», certa tarda que el seu marit, ben cofoi, s'estava en l'estança de la seva preferida, hi anà...

Obrí el lllindar l'Emília, ben creguda que, an aquella hora, bé podria ésser el procurador de la casa que anés a cobrar el lloguer; però, ai, que no fou això! «Això son figues d'altre paner!»... Gran fou la sorpresa en veure's cara a cara els tres!!

I com que, «Cel rogent, pluja o vent», anaven caient com pluja menuda els insults, els bolets, les bofetades... i després cridòria, raons i més raons, sense restar en ningú el convenciment per cap de ses excuses, més o menys raonables...

Passada la tempesta, fugí de la pecaminosa casa, la bona muller. I el mateix dia se separà de son infidel marit, arredosant-se a la llar dels seus pares.

Ja allí, deia:

— Ai, mare! ara si que crec en aquell proverbi que diu: «No hi ha rosa sense espines».

La bella mundana, temerosa de que esdevingués un altre terrabastall, optà per privar l'entrada en sa estança al senyor Ignasi, dant-li així a comprendre la separació.

Mústig i melangiós restà, al veure's sol, pobre senyor! Sol, sense l'amor ver! Sense l'amor fals! i notant, a l'ensem, que «El pa estranger sempre és amarg».

Per a més dissort del senyor Ignasi, el germà de l'Emília pensà: «Del perdut treu-ne el que puguis», i decidí anar a trobar nostre protagonista dient-li:

— Sóc el germà de l'Emília, i des de la seva greu separació, el qui més hi ha perdut sóc jo, ja que sense el seu protectorat, vaig completament net de botxaca. Per tant, si no vol veure les seves costelles acariciades d'alguna diligent bastonada, afluxi, mensualment, al menys la tercera part de ço que ella percibia. I qui sap si encara hi guanyarà, doncs, sempre que vostè ho desitgi li guardaré les espatlles.

I el senyor Ignasi, poruc per l'amenaça i per allò de què «qui assegura, dura», entregà, bitllo-bitllo, cada mes, lo sollicitat pel suposat germà, a canvi d'esvaïr la trencadissa de son costellam, per sempre més.

I avui, pensant en lo succeït, el pobre home exclama tot afligit:

— Jo si que, un cop més, puc donar bona prova de que és ben raonable el sentenciós proverbi que diu: «Gall aquí, gall allà, la qua queda a la mà».

I el bon home, entregat a n'aquestes cavilacions, cada nit, distret, distret... «Gall aquí, gall allà» es trobava amb els ous a la mà.

Perquè, no ho dupteu, «De porc i de... corrido, se n'ha de venir de mena».

PETRONI TAROT

Les auberginies

LA Marieta, una raspeta que si no era la del ull viu mereixia haver-ho estat, puix si no a la Font del Gat, havia anat mantes vegades a Can Prim amb varis abonats de «La Bohèmia», estava a la Plassa del Ninot comprant les provisions.

Ja quasi havia acabat de mirar els puestos de la verdura, quan sos ulls foren atrets per un paner d'auberginies, que li va semblar no anirien malament. S'hi va acostar, les va mirar, les va tornar a mirar i per fi, no va decidir-se.

— I doncs, pubilla — li digué la venedora —, que no li agraden aquestes auberginies tan maques?

— Són massa petites! — respongué amb to despreciatiu la Marieta!

— Massa petites? — va dir allavors la venedora. — Ja veurà, ja veurà, segons per què les vulguil

ARK ABOT

□ □ □

No falla

EL senyor Quim és un home ja d'alguns anys, solteró i aficionat en gran manera a les senyores. Com que'l seu negociet de pells de mico li deixa un benefici bastant crescut, el senyor Quim es pot permetre bastantes prodigalitats en les seves aventures.

Cal confessar en descàrrec seu, que el senyor Quim no té altre vici que el de donar expansió al «germanet» petit.

Darrerament, la seva querida oficial era la Merceneta, una xicota que va començar treballant en una fàbrica de capces de cartro i anant a ballar a la «Bohèmia» i va acabar rebent visites a dos drets a ca la Pepita de la Rambla. Mes veu's aquí que la Merceneta tenia una germana, la Mundeta, que també havia rellicat a conseqüència de deixar-se portar pel seu xicot a Les Planes a buscar bolets, i com que ara tenia que buscar-se-les fent alguna que altra tarda d'estada al noranta de l'Avinguda Muntaner, el senyor Quim, no trobant això gaire bonic per la seva cunyada putativa, va decidir que deixés aquella feina i se n'anés a viure amb ells, formant un *ménage à trois* en el què, contrariament a lo que acostuma a succeir, predominava el sexe femení.

No cal dir els comentaris que el veinat començà a fer quan s'enterà de què al piset que el senyor Quim havia portat a la Merceneta només hi havia un llit, en el que, com és natural, dormien tots tres.

— Que no ho sab? — deia un dia la pentinadora a la bogadera. — Ara el senyor Quim va amb totes dues: amb la Merceneta i amb la Mundeta.

— Oh! — respongué la bogadera. — Veu's aquí perquè l'altre dia em van dir que el senyor Quim tenia males pusses.

R. CABRIT

Conte premiat del número passat:

Les bales d'en Rafelet

□ □ □

L'agulla

JO, allavors, habitava a l'alegre i nandulandesca barriada de Sant Andreu, on els meus pares vivien des de feia més de trenta anys. A la mateixa escala tenia el seu domicili un matrimoni, que portava una vida molt alegre, puix ni ell ni ella treballaven; es llevaven a les dotze del migdia i retiraven a l'hora que canten els galls.

A l'estiu, quan la calor apretava, posaven un matalàs a terra, obrien el balcó i abans de geure's s'entretenien empaitant-se l'un a l'altre en camisa i jogant a fet. No crec necessari dir l'efecte que a mi em feien aquelles escenes que tenien el mateix caire d'aquests quadres plàstics que ara s'estilen pels concerts del Paral·lel i que acabaven sempre amb allò tan clàssic i tan nandulandesc de «Graciosa nota fica't al cove».

Per darrera la persiana jo tenia — i aprofitava — mantes ocasions de contemplar el cos esplèndid de la famella, blanc com el marfil i atractiu com una mala cosa. Ella tenia una coqueteria sense límits i més de quatre vegades em va obligar a sortir de casa, agafar el tramvia i córrer cap als barris baixos de Barcelona a la recerca d'alguna mercenària que per un duro volgués descarregar-me dels mals humors que en mi havia despertat la endiablada barjaula.

Tot allò tenia d'acabar molt malament i així fou. Una nit de dissabte — era ja molt tard i jo venia de la barberia; on encara allavors imperava el règim de treballar les vigílies de festa fins a les dues — em vaig topar al replà amb la meua veïna que portant una espelma encesa i molt lleugera de roba m'acollí amb un amable i graciós somriure.

— Ai! de quina engúnia em treurà! — exclamà al veure'm. — Figuri's que el meu marit és fora, se m'ha trencat la gafeta de la meua faldilla i no puc arribar a clavar-me una agulla aquí darrera...

Jo, sorprès per aquella impensada ocasió que s'em presentava, no vaig sapiguer què respondre.

— Veritat que m'ho farà vostè? — interrogà amb uns ulls suplicants.

— Ja ho crec! — li vaig respondre jo amb la vehemència que pot suposar-se. — Però entrem aquí dintre i tanquem la porta, no troba? Si algun veí passés i ens vegés, qui sab lo que pensaria...

A penes la porta va estar tancada, jo, que estava disposat a obrar ràpidament, la vaig agafar per la cintura i ben aviat l'ardent femella vegé que mes intencions no eren precisament les de clavar-l'agulla que ella m'havia dit a la faldilla...

— Ai, ai! Què farà? — em digué. — No apreti tant...

D'una empenta la vaig llençar damunt d'un sofà vell que hi havia al rebedor, i allí vaig rebre d'ella, ja vençuda, el més tendre, el més dolç, el més apassionat dels petons...

L'endemà al matí, encara ullerosa de la nit d'amor passada amb mi, la vaig topar altra vegada per l'escala.

— Cregui'm, senyor Tomeu, la gent de l'ordre havem de ser conservadors i no malgastar les energies...

— Ja, ja. Com que no ens queda altre remei! No sé pas on les busca les energies, senyor Ribalaigal!

— Ah, dolent! — va exclamar amb un to que invitava a la repetició. — No tornaré mai més a demanar-li res, no? Ja li asseguro!

— Per què? — li vaig respondre. — Que no va restar contenta?

— Si! Però jo li vaig demanar que em posés una agulla a darrera les faldilles i vostè me la va ficar al davant...

M. H.

HEM tingut aquesta setmana dos aconteixements d'aquells que obliguen a ficar l'olla grossa dintre la petita. Doña Francisquita al Tivoli i Vidocq a Romea. L'insigne Vives ha aconseguit un verdader èxit i l'exhibició a Barcelona dels famosos cinematografistes René Navarre i Emire Vautier feu que la vella sala del Teatre Català s'omplés com als seus bons temps.

A Romea també han estrenat *La Marqueseta no sab que té*, d'en Folch i Torres. És una comèdia que fa riure i va bastant a l'hora. Ara diu que volen fer una obra turca arranjada per en Pous i Pagès. Ai mare de Deu, que patirem!

Pel Paral·lel, en Viñas al Nou segueix tirant de *Los Mosqueteros del Rey* i estudien a més una cosa que es diu *La niña de las perlas*, de las que tenim millors referències que d'un guardia civil retirat. Els senyors del Còmic fan aquelles coses terrorífiques que tenen més actes que el Tenorio i més quadros que un trajo escocès.

Ara anuncien que *L'as* es transforma en teatre. Si al menys en fessin teatre de la Naturaleça...

EL NEBOT TAFANER

L'altre dia, *La Prensa*, parlant dels desprendiments de terra de Puigcerdà encapçalava la notícia com segueix: «*Les nevodes*».

I nosaltres sense sapiguer que Puigcerdà tenia nevodes! Ja és badar! Per ara no coneixem altres nevodes que les de la mamà Dolors.

Un periòdic del Nord, parlant de Dantzig, port alemany, escrivia no fa gaires dies «*Dancing*». L'influència d'anar de nits!

Al *Progreso* l'altre dia un noctàmbul empedernit, la prosa fina del qual hem admirat mantes vegades, donà la nova de què la Chelito es fa monja.

I el nostre home firmava, tan satisfet: *El más grande de los reporters...*

Home, pot ésser que afluïxessis una mica!

En un centre d'antics alumnes d'aquesta nandulandesca capital es donen cada dijous unes conferències sobre el tema *El pecat de la dona*. Diu el programa que s'admeten controvèrsies.

Ja té pels la cosa, ja!

Nosaltres anirem a sostenir que el pecat de la dona acostuma a ésser molt negre.

D'un cuplet actualment en moda:

*Ya sé que has gozado
de amores «sin cuento»...*

Deuen ésser amors platònics i aquests no fan per casa. Nosaltres sempre anem de dret al *cuento*.

De la vida alegre

EN Saldoni i la gentil Margarida segueixen fent tronar i ploure a l'*Eden*. Allí descobrim que les xamoses Titinette, Blasco, La Cueva la Pilareta i l'Elofrach, amb aquella careta de bones xicotes, vesteixen de fantomas i donen mals ratos a la gent que passa el *rato* a les fondes que lloguen les habitacions a preus de billar, o sigui per hores.

Per això és que Nostre Senyor les castiga i les veurem cremant a l'infern, com aquella Dorita tan dolenta que va cremar-me el clatell, la Blasco, i aquella Soviet, tres xicotes més entremaliades que els capitosts de la vella política.

Es digue de notar-se la tasca d'aquella petita dançarina tan bufona, i aixirida la Carmencita a la que no se per què l'han portada a l'infern: és tan bonica que tro-

bem que millor estaria al cel, fent enrabiàr al pobre Sant Pere i jogant a fet amb elsangelets.

Ademés de la nostra Dorita, hi ha de nou la Fernanda Bryand, que és tota una *real* dona que canta un *rato* llarg.

També les dos Renee Grancy, són molt aplaudides, així com Mlle. Margueritte en la creació que fa de la «*Chanson de cabaret*».

Segons ens assabenten, la empresa del *Monte-Carlo* és a París, per a veure de pescar coses noves i d'empenta, tota vegada que no pensen escatimar-hi res i fer-ho bé.

Per ara, la simpàtica Mari-Fé en *S. M. la Luna* (que segueix fent el ple) treballa més que un cos gran, pobretal!

També hi ha la Cros presumint aquell to moreno que no perd gens ni mica. L'Anglada, amb aquella careta de bona minyona; també fa l'entremaliada, l'Ondina en lo seu paper de *Monyos*, està de... de... d'allò de mico.

Per fi l'avi *Alcazar*, el vell casal del carrer de l'Unió, ha obert les portes.

Allí hi trobaran l'Ideal Pastora amb el seu espatec de cuplets còmics i la Messeguer, tan pleneta com sempre. La Casanovas, tan obligada i bona xicota, encara que no ens ha fet aquell arrosset que va prometre'ns. L'Emília Piñol és el plat fort de la casa, i consti que és un *pinyol* que val la pena, fins el Checa deixa el burret quan canta aquesta cadenera. Molt bé, nena: ens agrada més vostè que moltes que presumeixen d'estrelles i no serveixen més que per fer-les veure a les empreses. La Jasy i el tocador de guitarra M. Santos, a l'igual que l'Ortega i C., els uns amb les *jotes* i els altres per lo flamenc fan desbordar l'entusiasme del públic.

Al *Folies* també han estrenat una revista, *Kri-Kri se divierte*. No els creguin pas, allí l'únic que es diverteix és el públic; el pobre Kri-Kri es fa un tip de pensar, igual que el nostre bon amic Blat. Ademés de la Troupe Mundial, hi ha la *morrocotuda* Ibarra, per la que fariem tota mena de sacrificis; fins portaríem perruca; la Bueto, que *bueno*, ja esta dit tot; *aquí no se engaña a nadie*.

Al *Pompeia* segueix la Carmen Vargas, fent el pes a l'aglomerado, si que *selecto público*, igual que la Nagrita, amb aquell espatec de curves, i la Fuentes, amb la seva malícia, i la Flor Temprana, que talment sembla que l'acabin de regar. La Gaudina, aquella xicota que sense jugar perdía el *color*, per fi ha trobat tot un magatzem d'aigua oxigenada i té rubiales per dies.

Al cacauet de la Tejada, amb dir que només canviàriem dos vocals del seu cognom, ja està dit tot. Quina queixalada li clavaria, lladrola!!!

La Montiel, tan simpàtica com revinguda; tan bona xicota que és i s'empenya en fer-nos el dimoni. La Caritat Rosique, si ens fes la caritat de deixar-nos pegar una mossegada al clatell, a tall de gat... li quedariem la mar d'agraïts, ens agrada més que el pa de pessic.

Pel *Sevilla* sabem que hi ha palla nova en perspectiva, doncs, ademés de l'Andresina i el seu Charlotin, hi debutarà una cosa que no es pot dir, que segurament s'en lleparan els dits i tot lo llepable.

Al *Royal*, pet d'estàtues que treu foc i un floret de xicotes que canten i ballen i fan ballar. La Herrerito, que cada dia és més bonica; la Mijares, que canta com un rossinyolet; la Lolita Peiró, que es fa aplaudir; l'Olivia i la Zingarita que arrodoneixen el quadro i per fi de festa la *Diva de los Alpes* tanca la porta amb un espatec de cançons que li obliguen a repetir els del respectable.

Al *Novelty*, ademés del vodevil, hi ha una pluja de xaves que fan posar els pels de punta (ei! això el que en tingui). Figuren-vos que hi ha la Zoe, aquella entremaliada Zoe per qui aniria a Mallorca de puntetes; la Claver, que hi ha molt *cla-ver*! la Charito i la Francès, que més que dones són dos figures de museu per lo ben parides, i en fi, la Margarideta Vila, la Reinou i una burrada més que si les tinguéssim d'acontentar a totes quedariem agotats per tota la vida.

Llibreters!... Loteros!... Kiosquers!...

Talonaire Loteria, Inquilinat, Rebuts, Entrega, Comandes (matriu i taló), en paper blanc extra..... a 48 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 75 ptes. el 100
Id., els mateixos a dues tintes..... a 60 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 80 ptes. el 100

Talonaire Loteria, de 100 fulles, paper color superior... a 30 ptes. el 100
Talonaire entrega, matriu i dos talons..... a 55 ptes. el 100
Encuadernació, cartró mitja tapa..... a 82 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles duplicades..... a 70 ptes. el 100
Llibres de «Pedidos» de 50 fulles triplicades..... a 90 ptes. el 100

Encàrrecs: EDITORIAL SANXO. - Rbla. Flors, 30, 1.ª - BARCELONA

SULFURETO CABALLERO

Producte patentat contra la SARNA (ronya).
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions.
COMTE DE L'ASALTO, 86. - BARCELONA
i Centres d'Específics.

POMPEYA

Tots els dies Compagnia de revistes, vodevils de
Victòria Vázquez
Exlt de CARMEN VARGAS

NOVELTY

EL MUSIC-HAL de la BARRILA

Hi ha un ELENCO que fa
TRONAR I PLOURE

Monte - Carlo

Tots els dies
S. M. la Luna-El Talismán de Venus

G. ALOMAR

VIES URINÀRIES. Curació ràpida i segura, mitjansant aparell especial. Aribau, 5, de 12 a 3 i de 5 a 7. Festius: de 10 a 12. — Econòmica: Unió, 20, de 7 a 9. — Barcelona.

MAISON MEUBLÉE

(VERDURA)
Carrer de Barbará, 27
Ascensor

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)
Plaça de Santa Madrona, 6
Davant el Banc d'Espanya

GRAN CONFORT - SALETES DE BANY - Telefon privat
Habitacions a 5 pessetes

ACADEMIA BLAT

BARBARÁ, 23, 2.º, 1.º

— Maestro BRULL —

Letras de BLAT, BEUT y
CLAVARIUS

SELLOS OSSAM

Para la curación radical y en pocos días de la BLENO-RRAGIA (purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias por rebeldes y crónicas que sean, cal-
mando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis. — DE VENTA, Segalá, Rambla de las Flores, 14; Doctor Perelló, Rambla del Centro, 17, y en las principales Farmacias y Centros de Específicos

No val a badar!...

La
Mundial

Esplanter, 6
BARCELONA

QUI bada ensopega.
Sapigueu nadar i guardar la roba.
Abans d'entrar al bany passeu per LA MUNDIAL a comprar un salvavidas per a no anar a ons. Casa de curació pels qu'hagin ensopegat-Lavajes per a després del bany - Polvos per a matar les cabres de dotze potes.

S'ha posat a la venda el Volum I de la suggestiva, artística i interessant col·lecció

FLORES DE PECADO

en el qual s'hi descriu, amb trets històrics i biogràfics, la vida i costums de la famosa dama, mestre en mondologia

NINON DE LENGLOS

Bella i profusa il·lustració de la grans OXY-MBL i SERNA.
Demaneu-los a tot arreu. **2 ptes.**

Antonio Abeleira

AGENTE TEATRAL

Agente exclusivo. Director Artístico del Teatro del Music-Hall
«EL BOSQUE» «L'AS»

OFICINAS: { C. del Asalto, 106, pral.
Teléfono 4628-A.

LA MASCOTA

Primera casa venedora d'im-permeables pel NANDU.
Son irrompibles.

També tenim polvos per matar aquells animals que s'agafen a conseqüència dels altres POL-VOS a 0'50 la capsa.

1, Sant Ramon, 1-BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías genito-urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las tan conocidas

Grajeas Rusas Rovisoff

cuyos resultados se notan a las primeras tomas.
Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

—Ja'estic'empipada de què sempre em tractin com una nena. Avul, a taula, tothom ha pres dugues copes de xampany i jo m'he hagut de consolar amb un difet.